1893 — 1973
80
років
Служім Народові

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
(201) 434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
(212) BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXX. Ч. 27. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 10-го ЛЮТОГО (FEBRUARY) 1973 No. 27. VOL. LXXX.

КОРОТКІ ВІСТКИ

П'ятниця, 9 лютого 1973

З КІЛ ПЕНТАГОНУ ПОВІДОМИЛИ, що цієї неділі Північний В'єтнам має звільнити 27 американських військовополонених, з усіх кругло 500 осіб. Перші 27 вояків будуть передані американським властям поблизу Ан Лок, провінційного міста за 60 миль від Сайгону.

ЦЕНТР КОСМІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ У ГЮСТОНІ буде присвячений пам'яті покійного президента Линдона Б. Джонсона. У Сенаті вже схвалили такий законопроєкт і передали його на розгляд Палати Репрезентантів, де не очікується ніяких перешкод для його схвалення.

ДО НЮ ЙОРКУ З ВАШИНҐТОНУ ПРИБУВ новопризначений посол ЗСА до Об'єднаних Націй дипломат Джон Сколл. Його кандидатуру на той відповідальний пост уже затвердив Сенат. Незабаром він передасть свої вірчі грамоти генеральному секретареві ОН Куртові Вальдгаймові, який перебуває тепер в Індії.

У САКРАМЕНТО, КАЛІФ., ЗАСУДЖЕНО ВБИВЦЮ 25 осіб, найманих робітників, Хуана Корону 25 разів на досмертне ув'язнення — по кількости жертв. Засуджено його так для того, щоб через 7 років не міг розпочинати справи про його переслухування та навіть звільнення. Корона мав би сидіти в тюрмі 175 років. Але представник стейтової палати для передчасного звільнення ув'язнених Е. Галдермен сказав, що одна людина може відбувати тільки одно дожиттєве ув'язнення, отже вбивця зможе через 7 літ розпочати справу про таке звільнення.

ГРУПА АМЕРИКАНСЬКИХ НАУКОВЦІВ ПЕРЕБУВАЄ в далекому й глухому районі Непалю, де в горах лежать сніги. Одного ранку вони вражено побачили сліди ступнів „сніґової людини" — „єті", довжиною 22 сантиметри і шириною 12 см. Науковці припускають, що це сліди дивного сотворіння, яке то з'являється, то зникає в тих горах. Експедиція мала повертатись до ЗСА, але вирішила провести там ще один рік.

КРИТИЧНІ ЗАВВАГИ ІНДІРИ ҐАНДІ, прем'єра Індії, на тему американської політики в Азії, а зокрема в Індокитаю, викликали гостре негодування американського уряду, що знайшло свій вислів у відкликанні від'їзду новопризначеного амбасадора ЗСА до Індії, Даніеля П. Мойнігена. Як відомо, збоку ЗСА були роблені заходи, щоб допровадити до повного відпруження у індійсько - американських взаєминах, які знайшлися в кризі у зв'язку з війною між Індією та Пакістаном, коли ЗСА стали по стороні Пакістану.

В РЯМКАХ ВІДВІДИН АЗІЙСЬКИХ КРАЇН генеральний секретар ОН Курт Вальдгайм побував в Пакістані. Головним предметом розмов між Вальдгаймом та пакістанським президентом Зульфукаром Алі Бутто була справа пакістанських воєнних полонених в Індії. Населення столиці Пакістану влаштувало з нагоди прибуття Вальдгайма демонстрацію, домагаючися звільнення полонених. З Пакістану К. Вальдгайм поїхав до Банґладешу.

УРЯД ЗСА ПОГОДИВСЯ ДОСТАВИТИ ЙОРДАНІЇ дві ескадрилі винищувачів типу Ф-5Е, щоб в той спосіб допомогти модернізувати йорданську армію. ЗСА погодилися також на доставу потрібного Йорданії військового виряду — згідно із заявою короля Йорданії Гуссейна.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ МІНІСТЕР ОБОРОНИ МОШЕ ДАЯН заявив у своїй промові в Єрусалимі, що мінімальні вимоги для погодження з Йорданом включають право жидів поселюватися на території на захід від річки Йордан, захопленій в 1967 р. Іншою вимогою буде право на постійне стаціонування ізраїльських військових частин вздовж берегів річки Йордан.

В МОСКВІ ВІДБУЛИСЯ РОЗМОВИ між совєтським міністром закордонних справ Громиком та політичним дорадником єгипетського президента Анвара ель-Садата. Предметом нарад було узгіднення спірних справ між Єгиптом та СССР. ТАСС інформує, що „розмови мали приязний характер".

В ІРАКУ ВИКОНАНО ПРИСУДИ КАРИ СМЕРТИ на дев'яти жидах, арештованих у вересні м. р. в часі широкої протижидівської акції. Іракські офіційні чинники ані не підтвердили, ні не заперечили цієї вістки, яку подали до відома речники ізраїльського уряду в Єрусалимі.

НА НАЦІОНАЛЬНІЙ ЄПИСКОПСЬКІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ КАТОЛИЦЬКИХ ЄПИСКОПІВ БРАЗИЛІЇ обмірковувано кризу, що її на сучасному етапі переживає бразилійська Католицька Церква. Серед населення помітне збайдужіння до Церкви, що виявляється у браку кандидатів на священиків, а також у небажанні христити дітей, чи вінчатися в церкві. Дуже знаменним є поширення в Бразилії секти П'ятидесятників та африканського культу вудо. В нарадах взяло участь 212 бразилійських єпископів.

ПРИХИЛЬНИКИ ГЕНЕРАЛА ҐРІВАСА НА КИПРІ перевели напади на 20 поліційних станиць, протестуючи в той спосіб проти проклямації про призначення архиєпископа Макаріоса на президента на чергових 5 років. Прихильники Ґріваса є за прилученням Кипру до Греції.

В БУДАПЕШТІ СУДИТИМУТЬ АМЕРИКАНСЬКОГО ГРОМАДЯНИНА, д-ра Тібора Глаза, уродженця Угорщини, який репрезентував в Будапешті американську торговельну фірму Ралстон Пюріна. Глаза обвинувачують в підкупстві угорських службовців та у „порушуванні угорських офіційних таємниць". Суд заповіджений на початок березня.

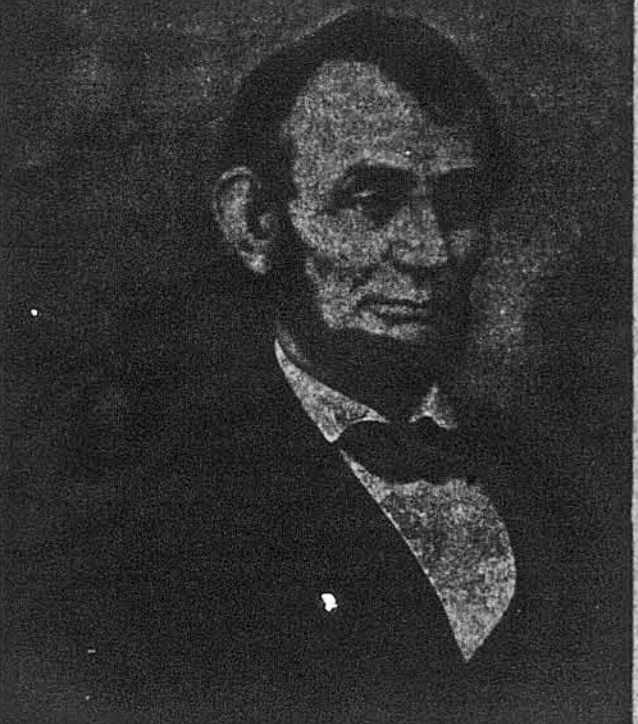
У 80-РІЧЧЯ „СВОБОДИ"

НАЙУСПІШНІШІ ОКРУГИ УНС В СІЧНІ 1973 Р.

В році 80-річчя „Свободи", офіційного органу Українського Народного Союзу, акція спрямована на побільшення числа членів УНС розпочалася від помітного успіху вже в її першому місяці.

Раніше були проголошені 16 найуспішніших організаторів, а нижче подаємо 15 найуспішніших Округ УНС, які здобули 10 або більше членів. Число в дужках означає число членів, придбаних Відділами Округ: Філядельфія (44), Чикаґо (39), Ню Гейвен (28), Торонто (27), Ню Йорк (26), Нюарк (17), Джерзі Сіті (17), Детройт (17), Рочестер (16), Ніяґара (16), Сиракюзи - Ютика (15), Балтимор (13), Пітсбурґ (12), Бофало (11) і Аллентавн (10).

НА ДЕНЬ АБРАГАМА ЛІНКОЛЬНА

АБРАГАМ ЛІНКОЛЬН
(12 лютого 1809 — 15 квітня 1865)

ҐЕТТИСБУРҐСЬКА ПРОМОВА АБРАГАМА ЛІНКОЛЬНА

Вісім десятків і сім років тому наші батьки здвигнули на цьому континенті нову державу, народжену у вольності і з думкою, що всі люди створені рівними. Власне тепер ми зайняті великою громадською війною, випробовуючи, чи ця або будь-яка інша нація, так створена і з таким призначенням, може довго встоятись. Ми зустрілися на великому побойовищі тієї війни. Ми прийшли, щоб частину цього поля присвятити на місце вічного спочинку тим, які тут віддали своє життя, щоб могла жити ця нація. Це цілком слушно і правильно, що ми повинні це вчинити. Але, в ширшому розумінні, ми не всилі віддати, ми не всилі посвятити, ми не всилі звеличати цієї землі. Сміливі мужі, живі і мертві, які тут боролись, освятили її далеко понад нашу слабу спроможність до цього щонебудь додати або відняти. Світ зверне малу увагу і не довго пам'ятатиме те, що ми тут говоримо, але він ніколи не може забути того, що вони тут доконали. Це радше нам, живим, треба тут присвятитися цьому незакінченому ділу, яке так благородно довели досі ті, що боролися. Це радше нам тут треба присвятитися цьому великому завданню, що залишається перед нами; аби ми від цих вшановуваних поляглих набрали збільшеного запалу до тієї справи, за яку вони віддали останню мірку посвяти; аби ми тут свято постановили, що ці поляглі не згинули даремно, що ця нація, при Божій допомозі, матиме нове народження волі і що влада народу, через нарід і для народу не щезне з лиця землі.

Ґеттисбурґська промова виголошена 19-го листопада 1863 р.

Конґрес проти торговельних концесій для СССР, вимагає скасування „освітнього податку"

Вашингтон. — Намагання не допустити до того, щоб СССР одержав у торговельних взаєминах з ЗСА упривілейований статус, дістали підтримку Вілбура Мілса, голови впливової Комісії шляхів і засобів Палати репрезентатів, який заповів внесення відповідного законопроєкту. Яких 260 конґресменів є готові підтримати цей законопроєкт, на основі якого уряд ЗСА не матиме права давати Совєтському Союзові кредитів і робити будь-які торговельні концесії аж до того часу, поки совєтський уряд не скасує т. зв. „освітнього податку", що його накладає совєтський режим на всіх еміґрантів з СССР. Як відомо, вже на минулій сесії така акція була започаткована на форумі Сенату, де подібний законопроєкт вніс сенатор Генрі М. Джексон, діставши підтримку 75 сенаторів. Сенатор Джексон заповів, що він поновить свій внесок, надіючися на ще сильнішу підтримку в Сенаті.

Гартфордська громада вшанувала пам'ять сл. п. дир. Євстахія Гомотюка

Гартфорд, Конн. — Минулі два дні, вівторок і середа 6 і 7 лютого 1973 р. чимала гартфордська українська громада стояла під знаком похоронів одного з найбільш заслужених своїх громадян, сл.п. дир. Євстахія Гомотюка. У вівторок вечором в похоронному заведенні Талярського відбулася панахида, яку відправили місцевий парох і декан, о. монс. Баландюк та сусідній парох о. Шуст. Співав хор під орудою інж. Олександра Пришляка. Після панахиди, в якій взяла участь значна частина місцевої української громади, Покійного попрощав від Екзекутиви УНСоюзу заступник головного предсідника проф. Іван Телюк, а від організаційного відділу, як найбільш прикладного секретаря і організатора свого Відділу ч. 277, головний секретар та керівник цього ж відділу д-р Ярослав Падох. При домовині почесну стійку держали ветерани Першої Дивізії УНА. Чергового дня відбулися похоронні відправи в похоронному заведенні та в місцевій українській католицькій церкві, в якій о. монс. Баландюк відправив заупокійну Службу Божу та панахиду. Похоронено Покійного на парохіяльному цвинтарі в Глестонбері. Співав у церкві й на цвинтарі хор під орудою інж. Пришляка. Прощали Покійного над могилою п-і Софія Данко від галицької кооперації, згадуючи заслуги Покійного на цьому полі, а від Відділу УККА та всього громадянства інж. Олександер Пришляк. На закінчення похоронів товариші зброї Покійного, який був членом Леґіону УСС та УГА, відспівали над домовиною, прикритою малиновою китайкою, пісню „Видиш, брате мій".

Після похоронів, заходами Українськоо Народного Дому в його ж приміщеннях в Гартфорді відбулася тризна, в якій узяли участь яких пів сотні осіб. В часі тризни прощали Покійного від ООЧСУ п. Шагай, від Окружного Комітету Відділів УНСоюзу на стейт Коннектикат і від чортківської землі кол. посадник Чорткова й голова Округи

(Закінчення на ст. 4-ій)

Економічна допомога Північному В'єтнамові натрапляє на спротив в ЗСА

Вашинґтон. — Засідання Комісії зовнішніх справ Палати репрезентантів, на якому складав свідчення державний секретар Вілліям Роджерс, виявило, що серед конґресменів немає погодження щодо питання економічної допомоги Північному В'єтнамові. Члени Комісії перестерігали Роджерса, що цілий плян відбудови знищеного війною Північного В'єтнаму натрапляє на поширену опозицію серед населення. Як відомо, Адміністрація приготовила широкозакроєний плян фінансової і технічної допомоги Північному В'єтнамові, мовляв, йдеться тут як заявив президент Ніксон, про „інвестицію в справу миру". Конґресмен Томас Е. Морґан, голова Комісії зовнішніх справ, поінформував В. Роджерса, що багато конґресменів одержало листи зі своїх виборчих округ, у яких автори висловлюються критично про плян відбудови Індокитаю, а в першій мірі Північного В'єтнаму коштами американських платників податків. За словами Роджерса, Адміністрація враховує можливості неґативного наставлення серед населення в справі допомоги В'єтнамові. В пляні Адміністрації є узгіднити окремі аспекти такої допомоги з Конґресом, а також притягнути до активної допомоги В'єтнамові інші держави, зокрема Японію. Роджерс висловив впевненість, що „коли все це буде зроблено з належною увагою, тоді це буде інвестиція у справу миру, що її погодяться зробити американці". У контексті цієї дискусії варто відзначити становище впливового американського щоденника „Ню Йорк Таймс", який у редакційній статті з 9 лютого н. т. „Подорож у мир", критикує опозицію в справі допомоги В'єтнамові, вказує на те, що „ці уряди (індокитайських держав і Пекін повинні бути запевнені в тому від самого початку, що З'єднані Стейти акцептували, разом з іншими розвиненими державами, відповідальність за повоєнну відбудову і постійний економічний розвиток у знищеній війною частині світу". Далі „Ню Йорк Таймс" вимагає, щоб для цієї цілі були знайдені відповідні фонди, бо треба „виповнити американське моральне — а на підставі договору про замирення — і леґальне зобов"язання". У згаданій статті, однак, немає уточнення, чим властиво мотивоване твердження про „моральне зобов'язання" ЗСА щодо Північного В'єтнаму спричинити довголітню війну, що принесла знищення і самому ППівнічному В'єтнамові.

Назріває чергова монетарна криза

Цюріх. — Після відносно недовгого затишшя на монетарному відтинку, у світі упродовж останніх днів прийшло до чергового потрясення в Европі у зв'язку з захитанням вартости американського доляра. Фінансові ринки в західніх европейських столицях найшлися в обличчі припливу великої кількости долярів, обмінна вартість яких на німецькі марки, французькі чи швайцарські франки значно обнизилася. Щоб не допустити до поглиблення кризи і дальшого обниження вартости американського доляра, державні банки европейських країн почали скуповувати на ринку доляри, вдержуючи ціну на доляр на дотеперішньому рівні. Очевидно, йдеться тут про тиск з боку фінансових спекулянтів, які шляхом перекидання фондів намагаються примусити уряди міняти вартість їхньої валюти. Згідно з т. зв. Смитсонським договором, яке було зроблене ще за Джона Коннелі, тодішнього американського міністра фінансів, вартість окремих національних валют мала визначуватися залежно від подажу і попиту. З цією метою була переведена девальвація американського доляра у відношенні до німецької марки та японської єни. В актуальній ситуації американський уряд не плянує робити ніяких заходів, вважаючи, що відношення валют вирівняється на базі подажу і попиту і що не грозить якась серйозна небезпека. Зниження вартости доляра на міжнародному фінансовому ринку має позитивне значення для американського експорту, бо американські товари порівняно з товарами інших країн будуть на ринку дешевші. Фінансові експерти вважають, що кризи на фінансовому фронті у світі повторятимуться до того часу, поки ЗСА не зліквідують свого теперішнього високого торговельного дефіциту. Фінансова криза позначилася на американській біржі, яка 7 лютого зареєструвала великий спад цін на вартісні папери.

Помер Андрій Швець, 99-літній член-піонер УНСоюзу

Дня 4-го січня 1973 р. помер в піклувальному домі в Мінеолі, Н.И., на 99-ому році трудолюбивого життя бл.п. Андрій Швець, піонер і довголітній діяльний член Товариства Запорозька Січ, 206 Відділу УНСоюзу у Вунсакет, Ровд Айленд.

Покійний народився 14-го грудня 1873 р. в селі Борки Малі, Західня Україна. До ЗСА прибув 1910 року і зразу поселився в околиці Вунсакету, Р.Ай., та проживав там з дружиною і дітьми до 1937 року. Відтак перебрався в околицю Ню Йорку, де жив при одинокій дочці та зятеві, а після їх смерти опинився в піклувальному домі, де й постигла його смерть.

Зразу після приїзду до ЗСА Покійний включився в громадську працю і впродовж кількадесяти років був діяльним громадським, а зокрема союзовим працівником. До УНСоюзу вступив в січні 1915 року та став членом-основником і першим предсідником Т-ва „Запорозька Січ", 206 Відділу УНСоюзу у Вунсакеті, Р.Ай., членом якого залишився до кінця життя. Крім того був фінансовим секретарем Читальні „Просвіти", що діяла при цьому Товаристві. За свою видатну і ревну працю одержав похвальні признання та нагороди від Екзекутиви УНСоюзу. Осиротив три внучки.

Похорон відбувся 8-го січня ц.р. з місцевої церкви УПЦ св. Михаїла на цвинтар тієї ж назви в Блекстон, Масс. Похоронні обряди відслужив митроф. протоієрей ВіталійК оваленко. Покійного супроводили на місце вічного спочинку численні приятелі і земляки, а головно члени УНСоюзу. Похоронено його біля могили його пок. дружини.

Конґрес припинив страйк Пенн-Сентрал залізниці на 90 днів, відновився рух поїздів

Вашинґтон. — Як тільки на Пенн-Сентрал залізниці розпочався страйк, у Конґресі була внесена резолюція про його негайне припинення, бо він важко відбився б не лише на 100 000 щоденних пасажирів, а й на довозі різних вантажів у 16 північно-східніх стейтах ЗСА. Резолюцію про негайне припинення страйку схвалили в обох палатах Конґресу, а президент Ричард Ніксон підпише її негайно, як лише прибуде до Каліфорнії. У Резолюції Конґресу вказано Адміністрації президента Ніксона про абсолютну потребу реорганізувати залізничний транспорт у цій частині ЗСА. Пенн-Сентрал залізниця є найбільшою в країні. Довша її зупинка неґативно вплинула б на економіку й життя не лише північно-східньої частини Америки, а й цілої країни. Як тільки страйк розпочався був, то з Детройту й із інших міст, де є автові заводи Форда, повідомлено, що багато з тих заводів припинять працю через кілька днів, якщо не буде довозу потрібних частин для монтування автомобілів. Професійна спілка залізничників, довідавшись про рішення Конґресу й Президента, швидко з допомогою телефону повідомила своє членство, наказала припинити пікетування і вийти всім на працю. Вже вночі з 8-го на 9-те лютого пішли перші поїзди, а вранці у п'ятницю 9-го лютого більшість пасажирів із Ню Джерзі, Коннектикату, Лонґ Айленду й навіть Вашинґтону та Бостону дістались до Ню Йорку звичною для них дорогою — поїздами Пенн-Сентрал. Впродовж тримісячного періоду управління залізницею і залізничники знайдуть спільну мову для полагодження непорозумінь. Головною причиною страйку було те, що управління хоче зменшити на поїздах кількість машиністів з трьох до двох осіб.

У Конґресі зголошено проєкт нового іміґраційного закону

Вашинґтон. — Конґресмен Вілбур Д. Міллс, голова палатної Комісії шляхів і засобів, зголосив новий законопроєкт про „свободу еміґрації", що його зразу піддержало 200 інших конґресменів, між ними конґресмен Домінік В. Деніелс з Ню Джерзі. Новий закон, якщо буде схвалений, виключатиме статус „найбільш фаворизованої нації" та інші торговельні привілеї для всіх тих країн, що дискримінують у своїй еміґраційній політиці етнічні, расові чи релігійні групи. Це відноситься в першу чергу до Совєтського Союзу, який робить спеціяльні труднощі у виїзді зі Совєтського Союзу не-російських громадян і, зокрема, жидів. „Я додаю свій голос до більшости в Конґресі, яка вимагає від Совєтського Союзу припинення еміґраційної дискримінації жидів та інших меншинних груп, які бажали б виїхати до інших країн"' — заявив конґресмен Деніелс, додавши, що він буде боротися всіми доступними йому засобами проти будь-яких торговельних привілеїв для Совєтського Союзу, як довго там існуватиме еміґраційна дискримінація.

Ген. А. Валійському сповнилося 80 років

Ню Йорк (І.К.). — Дня 8-го лютого ц.р. сповнилося 80 років життя генштабу генералові-хорунжому Армії УНР Аркадію Валійському, кол. учасникові визвольної боротьби України, а на еміґрації віцеміністрові військових справ Державного Центру УНР в екзилі, голові Центрального Комітету Вшанування Пам'яти Головного Отамана Симона Петлюри і б. кількакратному голові нюйоркського Відділу ОбВУА. Для відзначення цього ювілею відбудуться заходами Управи цього Відділу ОбВУА в суботу, 10-го лютого, в приміщенні Українського Народного Дому в Ню Йорку Святкові Сходини членів ОбВУА та інших комбатантських організацій і запрошених гостей.

Ген. Аркадій Валійський

Московська „Литературная газета" атакує Ю. Луцького, І. Вовчука Р. Рахманного й І.Кошелівця

Москва. — У великій статті, надрукованій п.н. „Банальні відкриття п. Ярмолінського" в московській „Литературной газете", но. 5 з 31 січня ц.р., автор її—київські літературні критики Віталій Дончик та Наталя Мазепа — заатакували заокеанських „совєтологів" за опубліковані ними праці і статті про совєтську літературу. В першій частині статті її автори розправляються з американським літературознавцем Аврамом Ярмолінським за видану ним 1971 року в Ню Йорку монографію п.н. "The Russian Literary Imagination" („Російська літературна уява"), закидаючи йому тенденційність і намагання перекреслити совєтську „літературу соціялістичного реалізму". Друга частина статті В. Дончика й Н. Мазепи „присвячена" працям українських еміґраційних літераторів і публіцистів. Проф. Юрія Луцького з Торонтського Університету громлять вони за його передмову, вміщену у виданні „Чотири українські поети" „Four Ukrainian Poets", що появилося в Ню Йорку ще 1969 року з перекладами віршів Драча, Симоненка, Вінграновського і Коротича. Ред. Іванові Вовчукові закидають „свідому брехню" у його статті про 6-ий з'їзд письменників України, яка була надрукована у „Свободі" п.н. „Створити героя повеліли". Ред. Романа Рахманного б'ють за його статтю в „Сучасності" п.н. „Поезія міжвоєнного покоління", в якій він ствердив „безперспективність інтернаціоналізму". Закінчується стаття „Лит. газеты" атакою на ред. Івана Кошелівця за його надруковану у мюнхенській „Сучасності" статтю з приводу пленуму правління СПУ, відбутого на тему „Інтернаціональні зв'язки української літератури із ствердженням, що таких зв'язків немає.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Наш вклад

В одному з попередніх видань „Свободи" було коротке повідомлення про спеціяльне відзначення інж. Романа Волчука — до речі, інженера сталевої і бетонової конструкції 15-поверхового хмаросягу УНСоюзу, будова якого тепер викінчується — та його фірми Волчук і Маєрбауль за проєкт сталевої конструкції могутнього мосту на ріці Арканзо. Це тільки найновіше з безлічі раніше вже друкованих повідомлень про успіхи наших людей у дослівно всіх ділянках і галузях розвитку Америки, від програми опанування космічних просторів починаючи, а на опатентованих досягненнях у виробництві кінчаючи.

Саме тепер ведеться інтенсивна підготова до відзначення 200-ліття Незалежности З'єднаних Стейтів у 1976-му році і з цієї нагоди всі етнічні групи з великої американської мозаїки приготовляють свою участь у тих святкуваннях також і окремими публікаціями власне про їх вклад у розвиток Америки. Ми, українці, напевно не є в цьому останні. Цілком навпаки. Від перших наших вуглекопів у Пенсильвенії майже сто років тому аж по сьогоднішні досягнення в американській науці, техніці, економії та в усіх професіях і в усіх ділянках український вклад у розвиток і могутність Америки таки справді помітний. Проте, ми ще досі не спромоглися на відповідну публікацію, в якій цей наш вклад в Америку був би задокументований. Тому треба тільки привітати ініціятиву наших науковців - професорів, які вже заплянували і вжили деяких практичних заходів, щоб цю велику прогалину бодай до певної міри виповнити заповідженим енциклопедичним довідником українців в Америці. Він буде не тільки доказом нашого вкладу в ріст Америки, але й переконливим свідоцтвом української вітальности, винахідливости, трудящости та здібностей. Висновок з того буде ясний: якщо відносно мала українська група могла так творчо проявитися в Америці, то яких благодатей могло б очікувати людство від українського народу на рідній землі, якби він був вільний і незалежний, якби міг вільно розвивати свої творчі сили.

В домі неволі

Під назвою „Духовний розквіт українського народу" вийшла в Києві пропагандивна книжка з нагоди 50-річчя створення СССР. Цікаво, що мовиться в цій книжці нібито про духовний розвиток, але видав її „Політвидав УССР", а редагували „доктори історичних наук", себто партійно - політичні спотворювачі історії України.

У відгуку на цю книжку фальшивок, надрукованому в київському журналі „Україна" з січня ц. р., зазначено: „Соціялістична культура радянської України досягла небаченого розквіту через те, що її розвиток відбувається в нерозривному творчому взаємозв'язку з духовними надбаннями всіх братніх народів СССР і, насамперед, великого російського". Така дружба і такий „творчий взаємозв'язок" довели до того, що в Україні дедалі більше видань публікуються російською мовою. Вже навіть висунено як кандидата на „Шевченківську премію" російського поета Ніколая Ушакова, який майже півстоліття живе в Києві, їсть український хліб, але не написав ні одного рядка українською мовою. У тій пропагандивній книжці згадується, що в 70 установах Академії Наук УССР працюють понад 10 000 наукових співробітників. Але президент АН УССР акад. Паттон у недавньому звіті вже й не згадував про філологів, істориків літератури, мовників, україністів, бо їх завела русифікаторська партія у найглухіший завулок не те що науки, а вже самого фізичного існування. Це правда, що в 1970-71 роках в Україні працювали 29 900 шкіл, але книжка „Духовний розвиток українського народу" не подає, що половину шкільних будинків довелося будувати батькам школярів, колгоспникам і робітникам, бо окупаційний режим не дає фондів на шкільне будівництво. Висуваючи „інтернаціоналізм" у видавничій справі, як досягнення України, автори книжки насправді виявляють, що запляноване в Москві російщення відбувається в дедалі швидшому темпі. Як можна говорити про духовний розквіт України — і писати про балалайки та гармошки в клюбах і сільських „палацах культури"?

Розквіт народу, а тим більше духовний розквіт, можливий тільки тоді, коли є свобода. Розквіт і неволя — це поняття, які годі узгіднити.

ДЕСЯТЬ РОКІВ

За буденними турботами навряд чи всі згадали одну надзвичайну дату в календарі, а саме 9 лютого. Того дня минуло десять років з часу, коли вночі швидкий віденський експрес завіз до підримського містечка Орте дивного пасажира, що його згодом таємно відвезли автом до старовинного грецько - альбанського монастиря в Гротта Феррата. Того ж дня в етері і на сторінках преси рознеслась сенсаційна вістка про звільнення з совєтської тюрми Первоієрарха Української Католицької Церкви, вісімнадцятирічного в'язня Христа ради, Галицького Митрополита Кир Иосифа Сліпого, та про його прибуття до Риму.

Подія ця стала переломовою не лише у житті вже літнього Владики - Ісповідника віри, але й всієї його Церкви. Щорічник „Британської енциклопедії" за 1964 р. згадав про цю подію, як про одну з найбільш знаменних у житті Католицької Церкви, а знімка українського Первоієрарха зафіксувала її на вічні часи у цьому, дуже скупому на українські інформації виданні.

Українська громада зустріла з піднесенням духа вістку про повернення з дому неволі людини, про яку вже говорили як про неживу, але не була певна щодо закуліс і значення цього звільнення. Сумніви, які б вони не були, розвіялися після перших вісток і зустрічей з цим духовим велетнем. Дотик до його струджених рук і одіння в'язня усував сумніви, перетворюючи їх у вияв віри в дивні стежки Божих плянів та надії на щось велике і нове. Приголомшена сенсацією цього неймовірного звільнення, українська спільнота незабаром довідалася, що до Риму прибув не недобитий старець, спраглий відпочинку і співчуття, а а р х ипастир, провідник, людина з великою місією і візією. Цього не очікували навіть ті, що були близько причетними до звільнення Кир Иосифа.

Те, що в уяві багатьох мало бути дрібним епізодом, що закінчував важку особисту драму, стало прологом до великої, непередбаченої віднови цілої збірноти. Воля для Первоієрарха Української Католицької Церкви не була, як дехто сподівався, фіналом трагедії цієї Церкви, а відкрила нову, ще драматичнішу фазу її існування.

Останні десять років присутности Блаженнішого Кир Иосифа на Заході і його керівництво УКЦерквою докорінно змінили нас усіх. Оцінку цього періоду, а зокрема діяльности Верховного Архиєпископа, ще подасть майбутній історик з належної історичної перспективи. Але заздалегідь можна сказати, що буде ця оцінка іншою, як дехто намагається подати вже нині.

Одне цілком певне, що ці останні десять років, хоч не здійснили задушевної мрії теперішнього і минулих поколінь завершити структуру УКЦеркви П а т ріярхатом, все ж вони докорінно змінили ідеологію українського католицизму і п о - новому визначили напрямні його розвитку. Вони, без сумніву, також наблизили здійснення цього ідеалу в майбутньому. Після цих десятьох років УКЦерква, об'єднана як самоуправна з Апостольським Престолом перед 376 роками, вже ніколи не буде такою самою, якою вона була досі.

Саме на протязі цих років УКЦерква здобула властиве їй місце у Вселенській Церкві, обновила своє обличчя, віднайшла своє духове коріння і автентичні джерела своєї духовости. Ніхто інший, як Первоієрарх Иосиф міг очолити цей рух за самоствердження нашої Церкви. Можливо й дехто інший в рядах цієї Церкви, група священиків чи відірвані миряни могли ініціювати певні шукання, змагатися за нові шляхи, творити світоглядовий напрям у лоні самої Церкви, як це іноді було і в минулому. Але справжній переворот у мисленні і дії, зрушуючи ціле буття спільноти, могли зробити лише авторитет і візія харизматичного провідника, якого між нами ще не було.

Треба було синтези авреолі мученика, глибини мислі ученого та динаміки будівничого, щоб програмові гасла помісности, патріярхального устрою і церковного відродження перевести послідовно в життя. Це міг зробити тільки муж з великою вірою, ідеалізмом, невгнутою волею та почуттям історичної відповідальности.

І Блаженніший Кир Иосиф почав це здійснювати з перших місяців свого життя на волі, яку треба розуміти лише у відносному розумінні. Його участь у сесіях Ватиканського Собору і Папського Синоду Єпископів з його вже тепер історичними виступами на них в обороні нашої Церкви і цілого християнського Сходу, перейняття ним проводу в зібраннях українського католицького епископату, виконування практичного керівництва й координування дії відокремлених церковних одиниць нашої Церкви в діяспорі, розбудова з нічого її центральних і спільних установ — Українського Католицького Університету, монастиря Студитів, утворення в Римі першої української парафії, врятування давнього осередку Київської Митрополії в Римі, обителі свв. Сергія і Вакха, створення музею, бібліотеки, архівів, спорудження символу єдности — Собору святої Софії, а далі його чисельні візитації майже всіх українських поселень на Заході, започаткування синодального управління в нашій Церкві у рямках Верховної Архиєпископії та в дусі Соборових декретів і, врешті, зовнішня репрезентативна і дипломатична діяльність на користь У К Ц еркви й народу — все це речі, яких досі не було і яких ніхто не міг чи не важився піднести.

Той факт, що УКЦерква відбула за останніх десять років свої Архиєпископські Синоди і зробила практичні кроки на шляху церковного самовизначення, опрацювання основ патріярхальної ідеології разом з інституційною підготовою до цього статусу, наперекір усім внутрішнім і зовнішнім труднощам, докорінно змінили вигляд і зміст українського католицизму і нашого східнього християнського світогляду. Не важливо, чи сьогодні або завтра все це стане і формально здобутим та визнаним усіми. Але істотне, що роки Архиєпископства Кир Иосифа Сліпого, зокрема бурхливі і творчі роки (1963-73) його римського екзилю залишаться світлими сторінками історії УКЦеркви і народу.

В ці бо роки, як мало коли в нашій історії, здійснювалася програма глибокого переродження українського народу, яку так накреслив сам Блаженніший в одному із своїх послань уже після IУ Архиєпископського Синоду:

„Тільки у повноті своєї релігійно - церковної і національно - державної свідомости в думанні і діянні геній українського народу виявить свою зрілість, врятує свою підметність у вселенській християнській родині і внесе свою творчу думку у спільну скарбницю всього людства".

Духовому піднесенню і відродженню релігійної і національної свідомости на поселеннях вторував у ці останні роки також духовий ренесанс на Україні. І в цьому велике, прямо епохальне значення 1960-их років у сучасному розвитку нашого народу. Сучасне українство устами і думками своїх кращих синів, між якими першість належить Блаженнішому Верховному Архиєпископові УКЦеркви, і чином багатьох тисяч ідеалістів підноситься до вільного і суверенного життя наперекір усім зловіщим загрозам і труднощам.

Десять років — 1963-1973 — у житті нашого народу, позначених присутністю і дією серед вільного українства постаті Кир Иосифа — це милевий крок на шляху до остаточного визволення і самоствердження українського народу і У К Ц е ркви. Тому дата 9 лютого 1963 — появи між нами звільненого з каторги Верховного Архиєпископа, як і дата 17 лютого — день його 81 уродин, є для нас такими пам'ятними й дорогими.

В. Маркусь

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У статті М. Сосновського „Нова категорія совєтської „націоогенези" (9 лютого) надруковано помилково „совєтської національної молоді". Має бути: „совєтської національної моделі".

П. Феденко

МИРОВА ТРАГЕДІЯ

Мюнхен. — В Парижі підписано мировий договір у справі В'єтнаму, але й після того тисячі комуністичних і некомуністичних вояків загинули в завзятих боях у Південному В'єтнамі. З Мюнхену, далеко від Вашингтону і ще далі від зруйнованого війною В'єтнаму, пробую зрозуміти ці події, що поставили цю невелику азійську країну в центрі світової уваги.

В'єтнам — частина колишньої французької колонії Індо - Китаю. Під час другої світової війни В'єтнам був під японською окупацією. Патріоти цієї країни хотіли здобути незалежність після поразки Японії у війні 1945 р. Але уряд Франції, на чолі з генералом де Голлем, відновив колоніяльний режим у В'єтнамі. Проти цього режиму почався збройний рух в'єтнамців, і в цьому русі взяли участь місцеві комуністи на чолі з Го Чі Мінем. 1945 року проголошено „народну республіку" у В'єтнамі. Французьке військо (в ньому було багато німецьких есесів, що вступили до „Чужинецького Легіону") не могли встояти проти в'єтнамців, і уряд Франції мусів визнати В'єтнам за незалежну державу.

Однак, між самими в'єтнамцями не було згоди: на півночі, в місті Ганой, засіли комуністи, на півдні, в Сайгоні, противники комунізму. На міжнародній конференції 1954 р. прийнято „Соломонове рішення": розділити В'єтнам на дві частини. На півночі, в Ганої, комуністи створили (з допомогою Москви й Китаю) апарат партійної диктатури і військо. На півдні поглибилися роздори між монархістами й республіканцями і між католиками й буддистами. Відбувалися політичні убивства. Забуто про головну зброю проти комуністичної пропаганди: земельну реформу. Це створило ґрунт для комуністичного впливу в Південному В'єтнамі. Тут почав свої повстання В'єтконг („Визвольний Фронт") проти уряду в Сайгоні.

Наприкінці 50-их років і на початку 60-их років американський уряд та уряди західньоевропейських держав, Нової Зеляндії і Австралії жили в страху перед поширенням комуністичних рухів у цілому світі. Про всесвітню революцію говорила пропаганда комуністичного Китаю. Хрущов у промові 6 листопада 1956 р. загрожував убити („угробить") капіталізм... 1957 року Москва випустила в небесні простори свій перший супутник, і у військових колах Заходу вважали, що той сателіт зможе кидати атомові бомби на некомуністичні держави.

В 1961 р. президент Джон Кеннеді на зустрічі з Хрущовим у Відні побачив, що московські вожді певні своєї переваги і хочуть диктувати свою волю Америці. У 1962 р. Хрущов спробував був „шахувати" американців, пославши на Кубу свої ракети з атомовими бомбами. Цілий світ тремтів, бо була подвійна небезпека: Вашингтон міг визнати „право" Москви засісти на Кубі і загрожувати життю мільйонів людности Америки; або — американський уряд вирішить усіми силами (також атомовою зброєю) знищити агресорів на Кубі і в Москві. То був би катаклізм світового розміру. Однак, Хрущов побачив, що „непереливки", і відступив.

Кубинська авантюра була великим струсом для американців, показавши кожному, що комуністичний рух фразами про мир закриває свої агресивні пляни. Тому не диво, що дії комуністів з Північного В'єтнаму викликали в уряді й населенні Америки велике занепокоєння. Двічі в XX віці американці встряли у війну проти агресора в Західній Европі — проти імперіялістичної Німеччини кайзера Вільгельма і Гітлера. Тому, зовсім логічно, поміч Південному В'єтнамові проти комуністичної агресії, якій щедро помагала Москва й Пекін, американці вважали за оправдану — морально і політично. Популярною стала „теорія доміно": коли в цій грі випаде хоч одна кістка, то все ринштовання завалиться; коли допустити перемогу комуністів у Південному В'єтнамі, то цей рух опанує всі країни Азії.

Відомо, що не кожна теорія оправдується при зустрічі з дійсністю. В 60-их роках наяв вийшов розпад світового комуністичного руху, керованого з Москви. Ще раніше з'явилися комуністичні „єретики", що відвернулися від московського проводу: югославський Тіто і албанський Енвер Годжа (цей пристав до китайців, а Тіто став невтральний).

А м е р и канський уряд вклав у допомогу Південному В'єтнамові великі мільйони долярів і тримав у цій країні півмільйона свого війська, а до того й відділи союзників з Південної Кореї, з Австралії та інших країн. Це військо було призначене на допомогу армії Південного В'єтнаму, але довгий час не вживалося заходів, щоб належно приготовити місцеві сили для боротьби проти добре вишколених і озброєних комуністичних відділів.

Але найбільшою перешкодою для успіху Південного В'єтнаму у війні проти комуністичних агресорів була внутрішня політика цієї країни. Про земельну реформу на користь селянства багато говорилося, але сайгонський уряд залишав усе по-давньому. Не здійснено рівноправности між християнами і буддистами, і буддисти протестували самоспаленням.

Уряд Сайгону не був „магнетом" для людности Північного В'єтнаму і не міг зорганізувати там свого партизанського руху проти комуністичного режиму. Може

(Закінчення на стор. 3-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

СВІТОВИЙ ТЕАТР АБСУРДУ

Недавно вийшла з друку в Лондоні цікава книжка польського письменника-втікача Леопольда Тирманда п. з. „Цивілізація комунізму". Між іншими побутовими аспектами цієї, з дозволу сказати, цивілізації, автор яскраво насвітлює язву, чи, як хочете, пошесть поліційних підслухів, точніше — підслухування органами „безпеки" приватних телефонічних розмов підозрілих цим органам громадян.

Підслухування в так званій соціялістичній системі, це річ нормальна, — як виходить з книжки Тирманда, і так уже збуденніла, що коли, наприклад, в осінньому сезоні застуд поліцай, підслухуючи, закашляє у телефоні, то бувають випадки, що той, кого підслухують, радить поліцаєві, яких ліків треба зажувати проти кашлю і де їх купити. А коли тамтой чхне — підслуханий обиватель гукає йому: „На здоров'я"! І такий між ними відбувається діялог — знаменита орвеллівська тема для сюрреалістичної драми, при співучасті телефону.

Це мені пригадало той страшний галас, що піднявся був у цій країні під час минулорічної виборчої кампанії в пресі, радіомовленні і на телевізії з приводу підслухування кватири Демократичної Партії. Які важкі громи посипались були тоді на голови президента Ніксона та його Уряду, зокрема Департаменту Справедливости, за беззаконня, потоптання громадських свобід, 5-го Додатку до Конституції тощо. Характерне те, що найпалкішими оборонцями цих, нібито потоптаних свобід виступали інколи ті [illegible], які при інших нагодах, але на тих самих телевізійних станціях, явно і славно заявлялися за повалення американської конституційної системи, як „антигуманної", „капіталістичної", „імперіялістичної" і так далі.

Ось і маєте, колеги - драматурги, ще один сюжет для сюрреалістичної драми чи трагікомедії. Її головний герой, якщо можна так його назвати, користуючись своїми громадянськими правами, готується публічно завалити державу, яка своїми законами забезпечує за ним всі права і вольності, щедро й необмежено його ними обдаровує. Але в цьому місці, так мені здається, кінчається сюрреалізм, а починається драма абсурду... Так багато його, цього абсурду, в наші часи довкола нас і серед нас, що він стає вже нашим насущим хлібом, ненормальною нормальністю, так само, як нормальним фактом називається в книжці Леопольда Тирманда дивовижа, що підслуханий таємною поліцією обиватель гукає в телефоні своєму переслідувачеві, коли той чхне: „На здоров'я!"

Ікер

УКРАЇНСЬКИЙ ВІСНИК

ВИПУСК VI

Березень 1972

(32)

Їхню послугу Гальський купив досить дешево — їм пообіцяли навіть не звільнення, а заміну тюремного ув'язнення табірним. За кілька днів до звільнення, цей Бурков підписав підсунену йому заяву до прокуратури, в якій він, як радянська людина, обурювався, що мають звільнити такого ворога, як Шухевич, який навіть у камері займався антирадянською агітацією.

Почалося слідство, яке було перенесене у Львів. Вів це „слідство", підготоване Гальським, капітан Віноградов, відомий тим, що ще в сталінські часи люто катував в'язнів. Зокрема, він нещадно бив заарештованих жінок К. Зарицьку, О. Гусяк, Г. Дідик.

Судили Ю. Шухевича цілком таємно. Свідчення Буркова і Фомченка були безпомічні. Наприклад, „намір" Ю. Шухевича втекти після звільнення за кордон „підтверджувався" тим, що він у камері „ізучал іностранниє язикі" і т. п. Свідки „забували", плуталися.

Після суду з Шухевичем знову зустрівся Гальський. Він цинічно сміявся над судом, не заперечуючи, що він був цілком сфабрикований. Гальський казав, що якщо Шухевич погодиться на співпрацю, або напише статтю проти націоналізму, вирок не буде затверджений. Все це відбувалося у грудні 1958 року. Шухевич відмовився і просидів ще 10 років. В 1961 році Ю. Шухевича знову привезли до Львова, де з ним знову розмовляв Гальський, обіцяючи волю ціною співпраці.

Люди, які стикалися з Гальським, характеризують його як хитру, підступну людину, як циніка, який віч-на-віч з в'язнем не приховує своїх думок і намірів. Він — запеклий україножер, не за службою, а за переконаннями, можливо, це зв'язане з його національністю. До кожного в'язня шукає індивідуальний підхід: з одними — „дружній", з іншими доходить до рукоприкладства. Останній зафіксований факт такого характеру — побиття Гальським письменника і журналіста М. Осадчого на слідстві 1965-66 р., про що М. Осадчий широко сповістив громадськість і сигналізував керівникам республіканського КДБ.

Як стало відомо, нещодавно Гальського перевели з львівського УКДБ на відповідальну роботу в республіканський апарат КДБ. Відомо також, що останнім часом йому доручили „промацування" (а можливо й вербовку) українців з-за кордону, що приїжджають як туристи чи в службових справах. При цьому Гальський виступає під набраним прізвищем.

МИХАЙЛО СОРОКА

1949 рік. Шантажем і страхом старалися змусити до послуху. Привид минулого мав послужити пересторогою. Старалися вмовити, що я завжди виступав проти пануючих. Найкращим доказом є те, що постійно сиджу. Моїм оправданням було те, що до 1939 р. зовсім невинно карались національні меншини, серед яких був і я.

З 1940-го року зовсім безпричинно я був ізольований і був жертвою випадку. В управлінні я був два тижні. Півтора тижня я сидів без санкції на арешт. Догадуюсь, що планували зробити з мене сексота. Пропонували вибір будь-якого міста для роботи за ціну „стати приятелем". Дуже цікавились, чи батьки і я знаємо, де знаходиться дочка. Я догадувався, що вона повинна би бути поза межами. Чому я не стрався вивідати, де вона? (Незрозуміле слово, чи слова. Щось ніби: „І а втім!") Розпитував в кого міг, в першу чергу в батьків, але вони заявили мені, що не знають і я вспокоївся. Твердили, що то неправда і я повинен був дальше розпитувати. Я заявив, що слова батьків ніколи не потребували провірення і були самі собою для мене незаперечною правдою. Про ніщо інше з батьками я не говорив. На тім і закінчилося.

Тепер у кількох словах розкажу про ситуацію і тло, на якому розігрувались дальші події. 48 рік був дуже тривожним роком. По заходах, які ми спостерігали в лаграх, догадувались — суперечності між заходом і сходом можуть вилитися в конфлікт...

Ситуація, в якій могла опинитися Україна, виглядала нам незавидною. Найбільшим нещастям для України ми (ті, що сиділи) вважали то, що вона була обезкровленою. Значить, ми вважали, що занадто великий процент українського населення знаходиться поза межами України, щоб можна легковажити, щоб могла Україна без нього обійтися. З другої сторони, знаючи із досвіду минулого, ми були переконані, що ніхто не йшов і не прийде на наші землі, щоб дарувати волю і щастя народові. Усі переслідували свої інтереси. Це ж саме може статись і в майбутньому, де інтереси завойовників можуть зовсім розходитись з інтересами законних господарів української землі – українців.

Значить, може настати момент, коли треба буде переконати займанців, що вони повинні числитись із думкою та інтересами корінного населення.

І знову виникає питання про повернення на українську територію тих українських сил, які зараз розсіяні по всіх просторах вселенної.

Отже таким чином перед нами виникло питання, як забезпечити і зберегти українців перед знищенням на випадок конфлікту. Так виникла організація, яка повинна була подбати про реалізацію життєвих потреб.

Організація нових т. зв. спецлагерів дала підстави всім в'язням догадуватись, що з в'язнями може статися найгірше. Розмови офіцерів і працівників лагерів за домашнім столом — розносилися дітьми на вулицю і часто можна було почути викрики поодиноких дітей: „Дядя, вас скоро стрелять будут". Це був період виникнення стихійних самооборонних організацій. Виникла потреба, щоб в'язні не дали себе спровокувати різними темними типами до непотрібних сутичок внутрі та виступів зовні.

І так організація ставила перед собою такі завдання: збереження моральне та фізичне українців, що в лаграх та обезпечення їм повороту домів, якщо вони опиняться за межами колючих дротів.

На цій стадії праці я був арештований в 1949 році. У 1952 р. наново був арештований на основі різних свідків.

Першим свідком була Галина Дідик. Вона у 50 році сповістила, що у 1948-49 рр. я мав зустріч з членами Проводу і вів якісь переговори, отримав гроші у 1948 р. та мав отримати у 1949-му. Кромі грошей паспорт на в'язня, щоб викрасти його з лагерів. Решта свідків, що були в період 1952-53 VII-X місяців, вказували мою причасність до Воркут. орг.

Я був арештований 28/XII. На одному із перших допитів дали прочитати статті, в яких мене обвинили: 58 ... 1а, 2, 10-Пч. і 11 ... це значить: зрада стану, антидержавна агітація, організація підпілля і підготовка повстання. Крім того, на основі зізнань свідків обвинуватили мене в тому, що я є „создателем, вдохновителем и организатором". За моє повне заперечення звинувачень зіставили заяву (слідчий відділ з прокуратурою), що я є „непримиримым врагом советского строя". Всі зізнання свідків я заперечував кілька місяців, доки не виявив всіх матеріялів, що проти мене мають, щоб можна зробити плян оборони.

Спати на добу давали на протязі слідства 1-2 години. Слідство велось перших три місяці в Красноярську, решта у Сиктивкарі, де позвозили всіх обжалуваних і свідків.

Суд був від 5 до 16 вересня в Сиктивкарі. У слідстві один помер, один збожеволів, двох спасли від самогубства. Я підозрівав, що не дотягну до суду, бо боліло в грудях.

(Продовження буде)

МИРОВА ТРАГЕДІЯ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

представники Америки в Південному В'єтнамі (дипломати і командири армії) не хотіли мішатися до внутрішніх справ сайгонського уряду? А комуністи вміли пропагандою створити свої бази в Південному В'єтнамі і не раз загрожували Сайгонові, особливо тоді, коли йшла агресія з Північного В'єтнаму. Само собою, коли говориться про жорстокості противників комуністичної агресії у В'єтнамі, то не слід забувати, що й комуністичні вояки це „янголи" і не щадять життя та крови людей, невигідних з їх режимом.

Але в Америці протягом довгих років в'єтнамської війни настала зміна в настроях людности. Зміна настала і в політичних колах. Упала „теорія доміно", бо виявилося, що в'єтнамські комуністи - самостійники і не хочуть бути колонією Китаю або Москви. Виявилося, що та війна стала невигідною Москві й Пекінові, бо комуністичним великодержавам потрібна технічна, фінансова й економічна допомога Америки. На Ганой зроблено натиск, щоб погодився підписати мировий договір з Америкою, хоч (це парадокс!) формально Америка не була у війні з Північним В'єтнамом. Вашингтон хоче вийти з цього конфлікту і залишити дальшим подіям розвиватися без масового втручання американських сил. Може на деякий час комуністи в Індо - Китаї припинять агресивні дії, але на дальшу мету положення уряду в Сайґоні дуже непевне.

У зв'язку з бомбардуванням Північного В'єтнаму американцями в грудні 1972 р. пролунали протести з різних кінців світу, з країн комуністичних і демократичних. Тільки історія покаже, чи цей удар був політично оправданий: адже війна — це „політика, ведена іншими засобами" (Клявзевіц). До воєнної тактики не завжди можна підходити з етичною оцінкою. Ще й досі історики ведуть спір, чи було зруйнування Дрездену англійським летунством 1945 року необхідним.

Можна додати, що війна у В'єтнамі створила в Америці настрої за ізоляцію від справ Західньої Европи, яку досі американське військо рятувало від московської окупації. Загрозу зі Сходу особливо відчувають у Західній Німеччині, що знаходиться на межі з комуністичним сходом. Недарма прем'єр Віллі Брандт у своїй урядовій декларації 18 січня підкреслив, що присутність американського війська на території Західньої Німеччини — це гарантія свободи і незалежности цієї країни. Само собою, в разі відкликання американських воєнних сил з Европи здобиччю для Москви була б не тільки Німеччина, але й вся Західня Европа з невтральними Швецією та Швайцарією і комуністичними країнами Югославією та Альбанією.

Українська мова в середніх школах Онтаріо

Українська мова тепер викладається як кредитовий предмет у середніх школах у Провінції Онтаріо, починаючи від одинадцятої кляси. У лютому ваші діти отримають у своїй школі список для вибору предметів для вивчення в наступному році. Щоб зберегти нашу мову й культуру, батьки повинні переконати своїх дітей вибирати українську мову як предмет в 11, 12, або 13-ій клясі.

Українську мову будуть викладати в таких школах:

Toronto:

Humberside Collegiate Institute, grades 11, 12 and 13. Teacher George Duravetz.

Royal York Collegiate Institute, grades 11 and 12. Teacher Nadia Malanchuk.

Runnymede Collegiate Institute, grades 11, 12 and 13. Teacher Mrs. Yaroslava Stafiak.

Western Technical & Commercial School, grades 11 and 12. Evening classes.

Ottawa:

Fisher Park High School, grades 11, 12 and 13. Teacher Mrs. Valya Kit.

Sudbury:

Sudbury High Schoal, grades 11, 12 and 13. Teacher Mrs. Olia Rohatyn.

Thunder Bay:

Selkirk Commercial and Vocational Institute, grades 11 and 12. Teacher Mrs. M. Parish.

Учні котрі ходять до школи, де немає української мови мають повне право перейти до тієї школи, де викладається українська мова.

Юрій Джуравець
Голова
Комітет українських учителів в Онтаріо

ВІСТІ З ОСЕРЕДКУ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ У ВІННІПЕҐУ

● *Виставка Петра Куця.* Від 15 жовтня до 3 листопада 1972 р. в картинній ґалереї Осередку Української Культури й Освіти виставлялися картини видатного карикатуриста й мистця Петра Куця. В експозиції домінували краєвиди степових провінцій Канади зі залишками старинних церков, дзвіниць, хат, будованих руками перших українських поселенців.

Мистецький критик англомовного щоденника „Фрі Пресс" за 18-те жовтня 1972, Джон Ґреям написав прихильну рецензію, давши високу оцінку працям Петра Куця. При нагоді виставки він також оглянув музей Осередку. Закінчуючи огляд виставки, Ґреям, який є дуже гострим критиком, так висловився про музейну експозицію:

„Не з вини Петра Куця справжньою зіркою оказії був музей, що є частиною картинної галерії, в якому з майстерністю підібрані та виставлені музейні експонати української культури. Відвідати цей прекрасно влаштований музей повинен кожен, хто цікавиться мистецтвом та культурною мозаїкою Канади".

● *Виставка з приватних колекцій.* Від 5 до 24-го листопада 1972 р. в ґалерії Осередку зарепрезентовано різні світи, різні школи. Подаємо прізвища мистців в поазбучному порядку: Богдан Ахтимійчук, Надія Білецька, Ростислава Бобків, Яків Гніздовський, Лев Гец, О.С. Железняк, Карафа-Корбут, Микола Кристопчук, Григор Крук, Василь Курилик, Василь Лобчак, Галина Мазепа, Любомир Медвідь, Микола Мухин, Марія Онуфрійчук, І. Остафійчук, Ждан Рудницький, Шонк-Русич, Юрій Соловій, Богдан Сорока, Олексій Фіщенко, Григорій Якутович.

Виставка була успішною. Ґалерія Осередку складає найсердечнішу подяку колекціонерам мистецьких цінностей за випозичення картин та скульптур.

● *Виставка Степана Черницького.* Від 26 листопада до 8-го грудня 1972 р. успішно проходила виставка картин та скульптур молодого мистця Степана Черницького, який мав уже декілька спільних і декілька індивідуальних виставок у міських вінніпезьких ґалеріях та в ґалерії університету. Основна тематика експонованих картин в Осередку — екзотичні тварини та комахи. Молодий мистець —йому 26 років — уже вспів виробити собі ім'я, яке професійна критика ставить поруч кращих імен канадських мистців.

∴

Усі виставки плянує, організує та влаштовує директор картинної ґалерії Осередку Богдан Ахтимійчук, молодий і відомий уже мистець. Йому 24 роки. У 1970 р. він закінчив мистецький факультет Манітобського університету. Один рік студіював у Парижі. Він одержав нагороду „Брук Бонд Дистрикт" та декілька дотацій від „Кенада Кавнсил". Крім двох індивідуальних виставок, його праці є на виставці канадках у Парижі, на одній у Брюсселі та в різних містах Канади. Саме тепер його праціє на виставці канадських графіків у Карльтонському університеті в Оттаві та в картинній ґалерії Манітобського університету. Праці його успішно продаються.

Крім того, що Богдан керує працею в картинній ґалерії, він також викладає у школі малювання при Осередку.

● *Концерт Иосипа Гошуляка.* — Турне Иосипа Гошуляка по Західній Канаді проходило під патронатом Осередку Української Культури й Освіти та принесло великий моральний успіх і співакові, і акомпаньяторці Тетяті Ткаченко, і організаторам концертів.

Рецензент з „Фрі Пресс" (18 листопада) К. Картер дуже позитивно зареаґував на концерт И. Гошуляка. Він зокрема підкреслює „культуру, глибину й багатство його голосу, щирість інтерпретації співаних творів".

● *Жертвенність Івана Хріна.* — Член Осередку Української Культури й Освіти Іван Хрін, який проявляє велике зацікавлення цією інституцією, підчас офіційного відкриття бібліотеки Осередку, що відбулося під час останнього Конгресу Українців Канади, побачивши на власні очі велику працю, пророблену за короткий час та великі пляни Осередку на майбутнє, подарував ще тоді $500.00 з метою заохотити й інших підтримувати цю корисну установу.

Лекції в державних школах. — Осередок Української Культури й Освіти співпрацює з міністерством культури та міністерством освіти Манітобського уряду в галузі зовнішньої культурної роботи. Внаслідок цієї співпраці державні середні школи запрошують з Осередку доповідачів на теми української культури, історії, цивілізації тощо.

15 листопада 1972р., на запрошення школи „Сарджент Парк", Ганя Мазур прочитала лекцію в двох клясах про українське народне мистецтво, ілюструючи їх діяпозитивами та деякими експонатами з музею. Другу лекцію на подібну тему прочитала 6 грудня м.р. Марія Климків у школі „Гейстінґ".

Манітобські школи ввели в курс „совшел стадіс" для шостої кляси студії про поселення різних етнічних груп у Манітобі. У зв'язку з цим до Осередку звертається багато шкіл з проханням прислати їм доповідача.

● *Необхідно доповнити музей Осередку.* У музеї Осередку Української Культури бракує багато експонатів для того, щоб його розвинути й поставити справді на рівень багатого українського музею. Ми вже давали заклики в пресі в цій справі й дехто відгукнувся, надіславши музеєві вартісні експонати, за що Дирекція висловлює їм сердечну подяку.

Щоб доповнити Відділ української народної ноші, потрібні наступні речі: з Київщини — юпка, коротка верхня корсетка з рукавами, запаска, чоботи. З чоловічого одягу: чоботи, сіряк, бриль, бунда (довга до землі). З Волині: спідниця, свитка, кожух, запаска. З Лемківщини: панчохи (білі й червоні). З чоловічого одягу: білі штани, сорочка, сіряк-чуганя. З Сокальщини: спідниця, запаска, чоловічі чоботи. З Поділля: чоловічий бриль. Зі Станиславівщини: спідниця та чоловічі свита й кожух. З Буковини: жіноча свита й кожушок, чоловічий бриль, довга сорочка, чоботи, кожух. З Гуцульщини: коралі, киптарик, постоли, капчурі (скарпетки), сорочка, прикраса на голову з вовняних ниток. Чоловічі постоли, черес (широкий пояс), дзюбенка, крисаня.

Музей Осередку звертається з проханням до всіх, хто має згадані речі, зголоситися або написати до Осередку. Адреса: Ukrainian Cultural & Educational Centre, 184 Alexander Ave., P.O. Box 722, Winnipeg, Man. R3C 2K3.

КОЛИШНЬОГО ПОСАДНИКА ДЖЕРЗІ СИТІ і провідника демократів у Гудсонському повіті Джона Кенні випустили із тюрми, з огляду на слабий стан його здоров'я. Кенні дістав 18 місяців тюрми за зловживання й підкупство. Йому 79 років.

Плянування праці Конференції Молодечих і Студентських Організацій при УККА

Ню Йорк, Н. Й. (О. Л-ий) — Новообрана на XI Конгресі УККА координаторка й голова Конференції Українських Центральних Молодечих і Студентських Організацій при УККА п-і Христина Кульчицька інформує про заплановану діяльність Конференції цих організацій.

Координатора Конференції Українських Центральних Молодечих і Студентських Організацій у ЗСА, до якої належать 9 організацій молоді, а це: МУН, Зарево, ОДУМ, Пласт, СУМА, СУСТА, ТУСМ, СУАСТ і Ліга Української Молоді Америки, пропонує Конгресові УККА сама Конференція за узгідненою черговістю членів Конференції. Наприклад, раніше цей пост займали представники СУСТА, Пласту й останньо СУМА. Тепер прийшла черга на одну із студентських ідеологічних організацій, ОДУМ, ТУСМ, Зарево. Ці організації домовилися між собою та рішили черґу на ТУСМ. Крайова Управа ТУСМ у ЗСА запропонувала на цей пост п-і Христину Кульчицьку, яка була довголітнім членом Світової Управи ТУСМ та редакторкою сторінок ТУСМ при часописах „Свобода", „Америка" й „Гомін України". В цей спосіб п-і Христину Кульчицьку обрано на Конгресі УККА—згідно із із зміненим статутом—до Президії Екзекутиви УККА як Координатора молодечих і студентських організацій, що належать до УККА. Ціллю Конференції є змагати до того, щоб українська молодь і студенство зберегли свою національну ідентичність та приготовили їх до свідомої і відповідальної служби для української справи, активною участю в українському суспільному житті та участю в американському політичному житті обзнайомлюючи громадян ЗСА із дійсністю на Рідних Землях України. Засобами для осягнення цих завдань є координувати спільну діяльність молодечих і студентських організацій в рамках УККА, співпрацювати з усіма товариствами в справах молоді, творити форум для виміни поглядів і розв'язки спільних проблем, нав'язувати дружній контакт між товариствами на всіх щаблях зорганізованого життя, тощо.

Від часу останнього Конґресу УККА Конференція відбула вже дві пленарні наради, на яких заплановано різні форми акції в обороні засуджених в Україні, обговорено та визнано відбути вліті українські Олімпіяди з участю усіх молодечих і студентських організацій терену ЗСА, заплановано відбути зустріч з Адміністрацією Президента Ніксона та редакціями українських часописів, як теж заплянованно ряд інших акцій організацій молоді, про що рішено інформувати українську громаду через українську пресу.

Координаторка Коференції п-і Христина Кульчицька плянує теж співпрацювати тісніше з Шкільною Радою та іншими референтурами УККА в змаганні розбудови Шкіл Українознавства, без яких ціла майбутність української спільноти в поселенні, а в тому й УККА є проблематичною. Для неї—матері трьох синів шкільного віку та педагога по професії (учителює в американській середній школі та в Школі Українознавства), ця проблема є найбільш дійсна, очевидна та пекуча. Вона вважає, що Конференція молодечих організацій мусить проаналізувати причини занепаду українського шкільництва і стати з допомогою усіма силами, бо вона не бачить цілей цілої нашої мозольної громадської праці, коли не зуміємо виховати наступного покоління в українському дусі. А рідна школа, Школи Українознавства є одним із найважливіших чинників українського виховання.

Координаторка Конференції сподіється позитивної співпраці всіх молодечих і студентських організацій, бо молодь і студенти хочуть активно проявляти свою приналежність до української спільноти, хоч може своїми методами й після свого погляду хочуть щось нового-свого, що не завжди є для декого із старшого покоління зрозуміле чи повністю сприємливе. Також очікує вона повної співпраці та активної піддержки праці Конференції молодечих і студентських організацій при УККА не тільки від Президії й Екзекутиви УККА, але й від усього українського свідомого громадянства, це ж бо ніхто інший, а тільки активне й громадсько вироблене молоде покоління прийде у майбутньому на зміну старших на провідні пости у нашому громадському житті. Є серед нашої молоді багато таких, що стоять осторонь своїх молодечих чи студентських організацій і вони не то, що не виявляють своєї активної цікавости справами чи подіями з р- чи діяльністю УККА, але й взагалі всім іншим українським громадським, церковним чи політичним життям. А ці молодечі організації, що є зорганізовані у Конференції Центральних Молодечих і Студентських Організацій при УККА виявляють свою добру волю бути повноправними й активними членами українського зорганізованої громади. Тому й належиться їм піддержка від цілої громади.

У своїх кінцевих заввагах в розмові з автором цього допису п-і Христина Кульчицька висказала погляд, що „Нам усім конечно є бачити дійсність нашого суспільства, проблеми наших зорганізованих клітин та труднощі росту УККА. Коли ми схочемо побачити й зрозуміти існуючі наші проблеми, тоді ми зможемо їх усунути і працювати для кращого завтра. Велика є правда в словах Богдана Лепкого. . .-„Для України треба не тільки вмирати, але й жити"!

Ген. Кароль Сверчевський — „Червоний Козак"

Київський журнал „Україна" ч. 4 з січня 1973 опублікував довідку про т. зв. Червоне козацтво, збройну комуністичну частину, яка воювала в лавах Червоної армії проти Української Народної Республіки. Червонокозацьким корпусом командував В. Примаков, а його заступником був Юрко Коцюбинський. У цій довідці є подана інформація такого змісту:

„Бойовий гарт і перший військовий досвід здобув серед червоних козаків і генерал-полковник Війська Польського, один з організаторів та керівників збройних сил Польської Народної Республіки Кароль Сверчевський— славнозвісний генерал Вальтер, що командував інтернаціональною бригадою, а згодом дивізією під час громадянської війни в Еспанії. Його портрет відтворено на трьох поштових марках ПНР".

Мова тут, очевидно, про того самого Сверчевського, що також вславився кривавими розправами над українським населенням Лемківщини в 1945-46 і загинув в 1946 року від куль вояків Української Повстанської Армії.

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ДЛЯ ГУБЕРНАТОРА

З нагоди відзначення „Дня Української Незалежности" 22 січня, ОЖ ОЧСУ, Відділ Гартфорду, відвідала губернатора стейту Коннектикат, через якого передано два томи Англомовної Енциклопедії Українознавства до стейтової бібліотеки. На фото (зліва): голова ОЖ ОЧСУ Софія Радьо та Ірина Якимів вручають губернаторові Енциклопедію.

Січневі Роковини відзначено в Байоні

Байон, Н. Дж. — В неділю 4-го лютого тут відзначено роковини української державности і соборности. В передобідних годинах в обидвох українських церквах були відправлені Служби Божі на інтенцію українського народу і панахиди за тих, що впали в обороні нововідновленої держави. Обидва парохи, о. В. Левицький і о. Е. Новицький виголосили відповідне слово.

По полудні о год. 4-ій в УНДомі відбулася Академія, мистецьку програму якої виконала молодь. Академія розпочалась відіграним обидвох національних гимнів у виконанні музичної школи в Байоні, що її веде п-на Дана Баль, молода і надійна учителька з третього покоління. В дальшій частині програми ця ж школа виконала ще „О Україно" і „Де Дніпро наш" та при кінці програми „Не пора".

Офіційно свято відкрив голова місцевого Відділу ООЧСУ в Байоні В. Вінтонів, сказавши кілька слів про важливість Державних Актів, які сьогодні відзначуємо. Отець В. Левицький провів молитву за український народ, а п-на Леся Вінтонів відчитала рідкісну своїм змістом проклямацію мейора міста Байону. Знімка підписання цієї проклямації була вже поміщена на сторінках „Свободи". Юнак С. Сірий продеклямував вірш „На Софійській площі", а тріо бандуристок: М. Фесьо, Л. Білик і Л. Ґенсьор проспівали під акомпаніямент бандур „Ой та зажурились" та „Ой на горі, на Маківці". В дальшій програмі це тріо виконало ще „Ой у полі могила" та повстанські пісні „Там з-за гори" і „Вперед".

Святочну доповідь виголосив ред. Володимир Левенець, секретар Головної Управи ООЧСУ. Доповідач проаналізував добу, в якій відбувалась Українська Національна Революція та пов'язав її зі змаганнями дальших і сучасних поколінь за державну волю.

В дальшій програмі Свята виступали ще: Катруся Сіра та юнак Б. Дворський. Мистецьку частину збагатили гості з сусіднього Джерзі Сити — виступав танцювальний гурток під керівництвом хореографа О. Ґензи. Академію закінчив молитвою о. Е. Новицький.

Гартфордська громада вшанувала пам'ять сл. п. дир. Євстахія Гомотюка

(Закінчення з 1-ої стор.)

УНСоюзу д-р Михайло Снігурович, а пані Катерина Ярошевич зворушливо працала дир. Гомотюка, згадуючи її перше враження від зустрічі з Покійним, який з родиною замешкав в неї після прибуття з Німеччини. Проф. Мирослав Зелик, зять Покійного, подякував о. пароховi, промовцям, хорові і його диригентові, паням, які зладили тризну і всім, які причинилися до влаштування цих громадських похоронів від дружини Покійного п-і Вільгельміни Гомотюк, від доні Ірини й від всієї родини, розсіяної по широкому світі. В похоронах узяли численну участь члени УНСоюзу й секретарі Відділів УНС, між якими були д-р Василь Палідвор з Ню Йорку, Тиміш Мельник і Володимир Лучкань з Гартфорду, Василь Романишин з Ню Бритен, Василь Добчанський з Ню Гейвену і чимало інших. В своїм працанні д-р Я. Падох згадав, що за останніх десять років покійний дир. Гомотюк, як найбільш успішний секретар, самий придбав УНСоюзові рівно 500 нових членів, тобто пересічно, рік за роком, збільшував організовану українську громаду Гартфорду бодай 50-ти членами.

Український Демократичний Клюб у Джерзі Сити посилює свою діяльність

Джерзі Сити (В.Б.)—З огляду на важливість цьогорічних виборів на посадника й радних міста Джерзі Сити, які мають відбутися в дні 8-го травня, Український Демократичний Клюб на сходинах що відбулися 19-го січня 1973 вибрав нову управу в складі: голова Михайло Вархол, заступник Вол. Білик, секретар Тома Еморі, скарбник Павліна Болутанська, мужі довір'я—Олег Благітка, Вол. Семчишин, Дм. Вох, В. Гюмен, Люба Ляхоцька і Ал. Горенчак. Головним завданням управи під теперішню пору є приєднати якнайбільше число членів, бо тільки з сильною групою будуть рахуватись, якщо хочемо осягнути належне місце серед інших етнічних груп Демократичної партії.

Телевізійна Різдвяна програма в МекАду

Фрагмент української різдвяної телевізійної передачі в МекАду

На телевізійній станції — Скрентон, русло 44 в днях 5-го і 7-го січня ц. р. парохіяни української католицької церкви в МекАду, Па., передавали різдвяну програму п. з. „Український Свят-Вечір". Виступав юнацький хор під орудою пароха о. Богдана Левицького і танцювальна група під керівництвом Миколи Бойчука. Заповідачем програми був Степан Поступак. Виконання усієї різдвяної передачі було під управою пароха.

Усі, що брали участь у цій програмі, крім о. Богдана Левицького, його дружини, танцюриста Миколи Бойчука і рецитаторки Люби Мостової з Ірвінґтону —це вже третє і четверте народжене в Америці покоління. Дівчата самі вишивали народні строї до виступу, вивчали українські пісні і танці, щоб на програмі якнайкраще запрезентувати українські традиції і звичаї. І вони осягнули ціль — програма була настільки вдатна, що управитель цієї телевізійної станції запропонував о. Богданові Левицькому одногодинну авдицію українських великодніх звичаїв під час Великодніх Свят. На успіх різдвяної передачі вказують і численні листи і телефони. Щоб зілюструвати, яке враження зробила програма, зацитувати б слова з одного із багатьох листів; від учительки з гай скулу у Вілкес - Баррі, Мерилін Гофман. Вона пише: „Увечері ми зі захопленням приглядалися чудовій телевізійній програмі на руслі 44. Вона була високоякісна і приємна. Незвичайно радісно бачити сьогодні молодих людей, що продовжують культурні звичаї своїх предків. Як учителька мистецтва безустанно навчаю своїх студентів: Вчіться всього, що тільки можете від ваших дідів, батьків, вуйків, тіток і кузенів, без огляду чи це відноситься до печення хліба, чи студіювання балету". А потім, вона якнайсердечніше ґратулює учасникам незабутньої програми, з побажаннями пароховi, щоб він далі провадив молодих і старих за традицією своєї віри і своєї культури.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНЦЕРТ НА АСТОРІЇ

Асторія, Ню Йорк. — Заходами парохіяльної ради української католицької церкви Чесного Хреста на Асторії в Ню Йорку, відбудеться у неділю 11-го лютого о 4-ій по полудні, в залі Браєнт гайскул при 31-ій евню і 48-ій вулиці, великий добродійний концерт. Дохід з нього призначений на віднову церковного будинку, вступ 2.50 дол. для дорослих, безкоштовно для дітей. У програмі візьмуть участь понад 150 осіб: хор церкви Чесного Хреста під кер. О. Длябоги, „Молода Думка" під кер. п-і Я. Кекіш, танцюристи з Асторії під кер. п-і Е. Оприско та Бандуристи „Молодої Думки" о. С. Кіндзерявого-Пастухова, при фортепіяні О. Куйбіда.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

СУБОТА, 17-го ЛЮТОГО 1073 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Річні загальні збори Т-ва Мир 324 Відд. о год. 7:30 веч. в домі Укр. Громади при 23-ій і Браун вул. Проситься чл. обов'язково прибути. — Управа.

НЕДІЛЯ, 18-го ЛЮТОГО 1973 р.

ЧИКАҐО, Ілл. Річні загальні збори Б-ва св. Юрія 379-ий Відд. о год. 1-ій по пол. в союзовій залі при 843 N. Western Avenue. На порядку: звіти К. Комісії та вибір нової Управи на 1973 р. Проситься чл. прибути та вирівняти вкладки. — В. Капуба, предс., Ф. Денеґа, касир, М. Семків, фін. секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Йосафата 217 Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр.-Амер. Клюбі при 292 Гадсон Авеню. Цього ж року припадає 65-літній ювілей Братства, тому це треба вшанувати відповідними імпрезами. — М. Яремчук, рек. секр.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Т. Шевченка 42 Відд. о год. 2 по пол. в УНДомі, 237 Гови Авеню. Є важні організаційні до обговорення. Управа на 1973 рік: І. Влиха, предс., п-і В. Тижбір, заст., П. Головачук, фін. секр., Н. Михалишин, касир, В. Марущак, рек. секретар. Опікуни хворих: С. Задорожний і С. Андрусишин. Прапорщики: С. Коваль і Г. Романів. Мужі довір'я: М. Коцюрко і І. Макар. Господар — І. Хомко. Предст. до Відд. УККА — В. Балацький. К. Комісія — проф. І. Рудакевич, гол., М. Тижбір і Р. Шраменко — члени. — В. Марущак, рек. секретар.

Купуйте в підприємствах, які оголошуються в „Свободі"!